

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapol in domu.

XLII. Drugo jutro nas je četvero potnikov fujaker zapeljal za 5 frankov iz mesta proti ognjeniku Vezuvu, da si nagledamo kraj, kateremu pravijo S. Sebastiano, kder se lahko vidi, kako strašno pokončevanje stori Vezuv, kedar raztopljeno kamenje ali lavo iz sebe izlije. Leta 1872. dne 26. aprila je nekaj goro Vezuv razdražilo in začela njej je iz ognjenega žrela vreti žareča tekočina in raz gore v doline in ravnine teči. Strahovita tekočina, katerej pravijo lava, je seženj visoko ali debelo pokrila najlepše njive in rodovitne brajde popolnem uničila; pokončala je vse, kamor je pritekla, še celo hrame je požgala in zasula. Ko smo se na mesto žalostnega pokončanja pripeljali, so nas lagodni lacaroni kar obsuli, še celo ženske so nadležno in sitno beračile in svojo službo ponujale; vsak nam je hotel kaj pokazati; komaj smo se jih rešili. Od steze smo se nekoliko podali na stran. Ko smo malo časa po trdem žlindru hodili, smo skozi podplate škornjev začutili posebno toploto. Med tem je pred nami zagorel lacaroni lavo nekoliko razkopal in brž na glas zavpil: Signori, ecco fuoco! t. j. gospodje, glejte ogenj! Minula so 3 leta, odkar je žareča povodenj okolico poplavlila, v globočini še se vendar ni razhladila vsa tekočina. Lava je črnoplave barve in razhlajena je trda kakor železo.

Na potu v mestu nazaj sem po ulicah v predmestju zapazil na dolgih drogih viseče makarone ali vlite rezance. Cestni prah jih je precej „naštupal“ tako, da mi je vse veselje do njih pošlo. Kraj voza so nas vedno nadlegovali berači; kder bodi je kak berač pritisnil za nami; skoro se nam je hotlo zazdeti, da smo zašli med cigane v kaki ogerski vesi. Po obedu se odpravimo z brzovlakom po železnici proti Rimu in tedaj prav za prav proti domu nazaj! Od železnice na desno smo zagledali visoko na strmem bregu staroslavni samostan Monte Casino, kako poldrugo uro na strani. Samostan je postavil leta 529 sv. Benedikt. Od nekdaj je samostan slovel kot mesto učenosti in pobožnosti; sedaj prebiva v njem kakih 30 očetov benediktinov. Ob $\frac{1}{2}$ 10 uri po noči smo dospeli v večno mesto — v Rim. Celi drugi den sem še ostal v Rimu. Obiskal sem še jedenkrat vseh 7 glavnih cerkva. Pri tem obhodu sem prišel tudi do Marijine cerkve unkraj reke Tiber. — S. Maria trans Tevere — in to svetišče še hočem popisati preden se od Rima poslovim. Vredno je! Za mirnega vladarstva cesarja Avgusta je na mah pri nekem hramu — taberna meritoria — poknila zemlja, iz pokline pa je začelo zvirati olje, ki je tako močno teklo, da je do reke priteklo. Čudovito pogodbo so pozneje Kristijani imeli za znamenje prihoda Zveličarjevega na ta svet. Kajti kmalu po tej dogodbi bil je rojen Jezus Kristus. Verniki jegovi so si tedaj prizadevali kraj čudeža

spraviti v svoje posestvo, kar se jim je posrečilo še le za cesarja Severija, ki je vladal od leta 222—225 po Kristusovem rojstvu. Brž so ondi pozidali lično kapelico, ki je ob jednom bila prva, kder se je obhajala javna ali očitna služba božja v Rimu. Ovo duhovno veselje se je pa Kristijanom kmalu spremenilo v veliko žalost in trpljenje. Dve leti po srečnem pozidanju prve cerkvice za očitno krščansko službo božjo sredi rimskega paganstva je strela udarila v tempel malika Jupiterja, zidovje in altar razvrgla in tudi malika poškodila. Neverniki so krivnjo vrgli na Kristijane, za katere se je sedaj začelo strahovito preganjanje. (Nastavek prihodnjč.)

Smešničar 25. Tri vprašanja s primernimi 3 odgovori je moral korporal vbiti vsakemu vojaku v glavo, da je vedel generalu, kedar je prišel vojniki ogledovat, dobro odgovarjati: 1. Koliko let služiš? Odgovor: 2 leti! 2. Koliko let si star? Odgovor: 20 let! 3. Še oče in mati živita? Odgovor: oba. Nekokrat pride general in praša prvega vojaka: „koliko let služiš?“ Ta mu v naglici odgovori: 20 let! General: „koliko let si pa tedaj že star?“ Vojak: 2 leti! General nevoljen: „sedaj pa res nevem, sem li jaz osel ali ti?“ Vojak: oba. Fr. K.

Razne stvari.

(Katol. polit. društvo v Konjicah) obhaja prihodnjo nedeljo, dne 18. t. m. v poslavljenje 30 letnega vladarstva papeža Pija IX. s slovesno besedo peto obletnico svojega obstanka. Zbor je na prvomestnikovem domu. Začetek ob pol 4ih popoldne. Ude uljudno vabi odbor.

(Javna zahvala) gre vsem, kateri so pomagali kamnati most zidati na Kostanjevici pri Ljutomeru, zlasti pa mlademu, vrlemu i narodnemu predstojniku Janezu Slaviču. Mosta je bilo silno treba.

(Obesil) se je poštar in predstojnik Mih. Rakuš pri sv. Barbari v Halozah, in Anton Hrašovec kmet v Brkoveh na Šavnici.

(Strela udarila) je 1. jun. v gospodarsko poslopje Janeza Deučerja na Vajgnu pri Mariboru in vse požgala; 6. junija pa je strela ubila Martina Beuca v Gostinci pri Brežicah in ob enem klet Jakovu Vrečkotu užgala.

(Uboj). V Oslušovcih pod Ptujem se je Vido Korpar sprl z Matijem Kovačičem, ki je prvega s 3 tovariši na travniku napadel in s sekiro ubil.

(Pogoreli so) Jožef Toman v Gorici pri Celju, bržčas je ogenj v streho potisnila zlobna roka, potem Matija Prosenjak v Pokošah, kder je strela udarila, na dalje Jan. Pogač v Otišnemvrhu in Karničnik pri sv. Martinu pri Slov. Gradcu.

(V okrajni zastop) Mariborski so veliki posestniki izvolili samih znanih 10 nemškutarjev. Jih imena so: Karneri, Dobaj, Gasteiger, lutrovec